

NAOMI

— De Mooie Moorden —

*'Carry out a random act of kindness, with no expectation of reward,
safe in the knowledge that one day someone might do the same for you.'*
– Princess Diana

Lectori salutem, medicus curat, natura sanat.

PHILIP LE BON

NAOMI

— De Mooie Moorden —

 | LANNOO

Voor mijn vrienden bij de LCR-leesclub & de VVV.

www.lannoo.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

Coverontwerp | Studio Lannoo

Coverfoto | Shutterstock

D/2016/45/450 | NUR 332

ISBN 978 94 014 2872 9

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2016

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘SARA’: WAT VOORAFGING

CytoSerum, een middelgroot farmaceutisch bedrijf in Londen, werkte in het geheim aan een geneesmiddel tegen de ziekte van Alzheimer. Toen de Duke, de eigenaar van een concurrerende multinational, hier lucht van kreeg, deed hij een anoniem bod op CytoSerum. Sir Gordon Harris, de CEO, en lord Vince, de voorzitter van de raad van bestuur, wezen het overnamebod af, waarop de Duke besloot grovere middelen in te zetten.

Drie criminelen zouden het vuile werk opknappen. Twee Tsjetsjenen, Yevgeni en Joeri, kidnapten sir Gordon Harris’ dochter Sara en stuurden hem een seksvideo waarin Sara onder dwang de hoofdrol speelde. Topmoordenares Nigel Chamberlain werd ingehuurd voor de liquidatie van Jeremy Salisbury en Ambrose Garside, de drijvende krachten van de afdeling Research & Development. Nigel Chamberlain had ook een paar ideetjes om lord Vince ervan ‘te overtuigen’ om mee te werken...

Door de verdwijning van zijn verloofde Sara Harris was Ambrose de wanhoop nabij. Ten einde raad riep hij de hulp in van dokter Frank Brenner. Zijn beste vriend twijfelde geen moment en kwam meteen overvliegen uit Boston.

Inmiddels was Benissa gestart met de drie opdrachten. Door zich voor te doen als haar alter ego, de oude man Nigel Chamberlain, slaagde de jonge, zwarte moordenares erin om onder de politieradar te blijven, onopgemerkt door de duizenden camera’s in de Londense metropool.

Nigel slaagde er moeiteloos in om Jeremy Salisbury te vermoorden en lord Vince de schrik van zijn leven te bezorgen. Toen Nigel bij haar derde target was aanbeland, ging het voor het eerst in haar carrière fout. Net op het moment dat ze Ambrose de genadeslag

wilde toebrengen, kwam ze oog in oog te staan met dokter Frank Brenner, die haar herkende als zijn voormalig patiënte Benissa.

Via hypnosetherapie had dokter Brenner enkele jaren eerder de gruwel achterhaald die haar had gemaakt tot de koele moordnares die ze nu was. Vooral de moord op haar zus en daarna haar jaren als kindsoldaat in het rebellenleger van Hannibal deden bij Benissa de stoppen doorslaan. De hypnosetherapie kwam abrupt tot een einde toen Frank Brenner onterecht werd gearresteerd voor poging tot verkrachting. Benissa's overlevingsinstinct nam het over en ze baande zich een weg naar de vrijheid...

‘BENISSA’: WAT VOORAFGING

Benissa is ontsnapt uit de psychiatrie in Freetown en met een vals paspoort afgereisd naar Turkije. Nadat ze een tactische antiterroristenopleiding heeft gevolgd bij haar vriend Yaakov, een oud-instructeur bij de Israëlische veiligheidsdienst, gaat ze in Londen aan de slag als huurmoordenaress.

Benissa heeft als kindsoldaat geleerd om te moorden met de blote hand, en ze besluit om deze vaardigheid aan te wenden tijdens haar opdrachten. Met succes, want al gauw is ze bekend in het huurmoordenaarscircuit als de ongrijpbare Nassy, een hitman die nooit faalt én bovendien erg duur is.

Benissa's favoriete moordwapen is de Kali Sikaran, een Filipijnse *close combat*-gevechtstechniek waarmee ze haar targets elimineert zonder belastende kogels of expliciete steekwonden. De plaats delict encenseert ze keer op keer als een 'spijtig' ongeluk.

Als ze dokter Frank Brenner, haar ex-psychiater uit Freetown, in de Greenwich-voetgangerstunnel ontmoet, komt Benissa tot inkeer. Ze staat net op het punt om de nek van Ambrose Garside, Franks beste vriend, te breken.

Om haar fouten enigszins recht te zetten besluit ze te helpen bij de zoektocht naar Sara Harris, de ontvoerde verloofde van Ambrose. Terwijl de Londense politie een ware klopjacht organiseert op Sara Harris, zoekt Cee-Jay, Benissa's kompaan en computergenie, koortsachtig naar Sara's gijzeladres... en vindt het.

Zodra Benissa het gijzeladres kent, kan ze niet anders dan Frank opofferen aan de politie. Hij moet (tijdelijk) dienen als afleidingsmanoeuvre, zodat ze solo haar gang kan gaan – zonder assistentie of getuigen.

Iets later wordt Frank dan ook ingerekend. Op het hoofdkwartier

van Scotland Yard wordt hij aan de tand gevoeld en beschuldigd van verkrachting, moord en ontvoering.

Ondertussen is Benissa in actie gekomen. Zoals altijd wil ze haar opdracht in haar eentje tot een goed einde brengen. Maar ze heeft geen rekening gehouden met Sara's ontvoerder en zijn agressieve pitbulls.

Op de binnenplaats van Black Horse Stables komt ze oog in oog te staan met Yev en zijn vechthonden. Als ze haar vuurwapen moet inruilen voor Sara's leven, start een gevecht op leven dood. Tot Benissa wordt geraakt door een kogel... en het licht uitgaat.

— DEEL I —

‘Gezocht: dood of levend’

1

Londen, 2007

Zijn wijsvinger ligt ontspannen om de trekker van zijn favoriete sluijschuttersgeweer – een .300 Win Mag-seal – met zijn wang achter het vizier en de kolf stevig tegen zijn schouder gedrukt. Hij houdt zich klaar voor een volgend schot en omdat de loop nu warm is, zou accuraat schieten wat makkelijker moeten gaan.

Roerloos blijft Snarly Snipy liggen, met zijn blik strak op de binnenplaats gericht, wachtend op de orders van zijn baas.

Daarnet, terwijl de wind de politieheliikopter onheilspellend deed schudden, had hij de opspringende pitbull met één schot afgemaakt. De kogel had onvermijdelijk de schouder doorboord van de vrouw op wie de vechthond zich had gestort.

Collateral damage...

Werner Wilcox, de CO-19-teamleider, had hem terecht gefeliciteerd met deze bovenmenselijke prestatie. O nee, niet veel mensen zouden het Snarly nadoen: vanaf zestig meter een bewegend target raken vanuit een schommelende helikopter.

Vorig jaar, toen Snarly het in een ‘vriendschappelijke’ schietwedstrijd beter deed dan goudenmedaillewinnaar Matthew Emmons, kwam de British Olympic Association zomaar bij hem thuis aanbellen. Na een paar haperende zinnen had hij de vijfkoppige delegatie gewoon weggestuurd. Alleen al het feit dat de BOA op de bonnefooi was gekomen, had hem als lijder aan het aspergersyndroom volledig overstuurd gemaakt. Bovendien zou de olympische drukte hem hebben verstikt en hem vooral ook met enorme angstgevoelens hebben opgezadeld.

Omdat het niet anders kan – Snarly is sluijschutter bij CO-19, de gespecialiseerde divisie van de London Metropolitan Police – heeft

hij zich ‘geconditioneerd’ om bij de uitoefening van zijn werk de regie over zijn leven (tijdelijk) uit handen te geven. Werk is nu eenmaal werk, oké; maar privé is privé, en dan moeten ze hem met rust laten. Maar de aandoening, waaraan ook Leonardo da Vinci en Albert Einstein leden, zorgt er wel voor dat Snarly uitmunt in zijn grootste passie: scherpschieten.

Snarly houdt zijn blik onafgebroken op zijn target gericht. In zijn vizier ziet hij de blonde ontvoerder het pistool uit de mond van de roodharige vrouw halen. De man zwenkt met zijn arm... en schiet.

Emilio Torre, de Filipijnse vechtinstructeur van CO-19, grijpt naar zijn borstkas, die met kevlar en een stalen plaat is afgeschermd. Dan laat hij zich, als een westernacteur uit een B-film, languit op de grond vallen.

Emotieloos, zonder in te grijpen, volgt Snarly het tafereel op de voet terwijl hij zijn hartslag zo laag mogelijk tracht te houden. Als voorbereidende actie schakelt hij het rode laserlicht op zijn vizier uit.

‘LEG JE WAPEN NEER EN DOE JE HANDEN OMHOOG!’ klinkt het uit de krachtige luidsprekers – de gebiedende stem van zijn baas Wilcox.

De blonde man in Snarly’s blikveld stapt strijdlustig achteruit, de bewusteloze Sara Harris meetrekkend.

Tien seconden tikken traag voorbij.

‘Zodra je kunt, schakel je de ontvoerder uit, Snarly’, beveelt Wilcox op zachte toon in de headset.

Vanuit de zwevende politiehelikopter tuurt Snarly, liggend op zijn buik, door het telescoopvizier naar de schietgrage man, die Sara als levend schild gebruikt. Rustig wacht hij zijn kans af, als een hongerige kikker die met open mond zijn opgerolde tong klaar houdt om een roekeloze vlieg te vangen.

Blond haar, rood haar en blond haar wisselen elkaar af in zijn vizier. Raak schieten is moeilijk zonder Sara te raken...

‘Jaag die gluiperd een kogel door zijn kop!’ roept die hatelijke Holmes van MI5. ‘Anders doe ik het godverdomme zelf!’

Omdat de agressiviteitsindex van de hoofdinspecteur met de

minuut toeneemt, trekt Snarly de koptelefoon van zijn oren. Hij wil niet schrikken van Holmes' geroep op het moment dat hij de trekker overhaalt.

Op de binnenplaats staart de blonde kerel met één oog naar boven. Zijn hoofd zit grotendeels verstopt achter dat van Sara en hij houdt het pistool in de aanslag.

Een zwart, blinkend oog.

Snarly wil vuren, maar aarzelt. Een harde wind doet de stalen kabel van de reddingslier lichtjes heen en weer wiegen en blaast door zijn haar.

Als iemand het kan, dan ben jij het!

Terwijl Snarly zijn meester oog niet op het target zelf maar op het middelpunt van het dradenkruis richt, stopt hij met ademen. Koelbloedig, tussen twee hartslagen in, haalt hij de trekker over, een fijne vingerbeweging waardoor de kogel met drieduizend kilometer per uur op zijn doel afvliegt.

Bull's-eye!

2

*Whether you're a brother or whether you're a mother
You're stayin' alive, stayin' alive
Feel the city breakin' and everybody shakin'
And we're stayin' alive, stayin' alive
Ah, ha, ha, ha, stayin' alive, stayin' alive
Ah, ha, ha, ha, stayin' alive*

*Life goin' nowhere, somebody help me
Somebody help me, yeah
Life goin' nowhere, somebody help me, yeah
I'm stayin' alive*

(Bee Gees – 'Stayin' alive')

Jimmy Reed doet zijn uiterste best om de helikopter stationair in de lucht te houden. Wanneer de stalen kabel met veel geratel op de katrol rolt, kijkt hij licht geschrokken om.

Zijn twee CO-19-collega's hijsen een bewusteloze, roodharige vrouw in het ruim. Het is Sara Harris, weet Reed, en door het vele bloed lijkt ze zwaargewond te zijn. Wilcox klikt de riem om haar buik los. Daarna legt de teamleader haar met Snarly's hulp op de achterbank, die de verpleegkundige heeft omgebouwd tot een ligbed. Ook de medische apparatuur en de verbandkist staan inmiddels klaar.

Terwijl de verpleegkundige zich over Sara ontfermt, gordt Wilcox het harnasvestje zelf om en houdt Snarly afwachend de katrolbediening vast. Na een korte hoofdknik springt hun baas met de benen vooruit naar beneden, de stalen kabel meeslepend.

De katrolmotor zoemt, zwiept en stopt. De wind duwt op de neus van de helikopter en Reed stuurt iets bij zodat het toestel als een stalen kolibrie in de lucht blijft hangen.

Als anderhalve minuut later een tweede slachtoffer boven wordt gehaald, werpt Reed een snelle blik op de reddingslier. Een zwarte

vrouw, die zwaar is toegetakeld, hangt als een slappe pop in het harnas. Om haar linkerarm zit een roze jas, die doordrenkt is met bloed. Haar neus is zwaar gehavend en haar oogleden zijn rood gezwollen.

Zachtjes leggen Snarly en de verpleegkundige de vrouw op de draagberrie in het ruim. Als Snarly de lier heeft vastgesjord, schuift hoofdinspecteur Holmes de deuren met een harde klap dicht.

‘Go!’ brult Snarly met een oerkreet.

Reed zwenkt en laat het toestel opzij rollen. Beheerst duwt hij de hendel maximaal naar voren. Als een afgevuurde kanonskogel schiet de Eurocopter vooruit, om een minuut later op topsnelheid over de lage daken van South Mimms te scheren.

De CO-19-verpleegkundige heeft Sara Harris de eerste hulp verleend en hurkt neer naast de zwarte vrouw, die roerloos tussen de stoelen ligt. Ze ademt amper en lijkt op sterven na dood.

Vol ongeloof schudt de verpleegkundige zijn hoofd, want haar verwondingen zijn haast niet om aan te zien. Hij moet kiezen en verbindt eerst haar verminkte arm en daarna haar been met de schotwond.

Ineens, wanneer de verpleegkundige het steriele verband om haar hoofd wil aanbrengen, gaat het helemaal fout. ‘Ik raak haar kwijt, Snarly! Hartstilstand!’ roept hij uit, waarna hij als een wilde-man haar strakke bovenkleding kapotscheurt. ‘Defibrilleren!’

Snarly springt naar de AED-unit aan de muur en klapt het kastje open. Met de twee elektroplaten voor zich uit komt hij dichterbij.

De verpleegkundige neemt de elektroden aan. Leunend op één knie plakt hij de eerste elektrode boven haar rechterborst en de tweede onder haar linkerborst, deels op haar zij. ‘Klaar!’ roept hij.

Zodra Snarly op de rode knop drukt en hiermee de stroomstoot initieert, wipt de vrouw griezelig op uit de draagberrie.

Twee seconden gaan voorbij. Drie. Vier.

De verpleegkundige duwt met ineengevouwen handen krachtig op haar hartstreek. Terwijl hij bijna onhoorbaar ‘Stayin’ alive’ neuriet, geeft hij op het ritme van het refrein afwisselend hartmassage en mond-op-mondbeademing.

Met spanning kijkt Snarly naar haar op en neer gaande borstkas. Nog eens 'Stayin' alive'. Dan nog eens.

Ook Holmes, die zwijgend op de voorste stoel zit, beziet het tafereel.

Na nog een minuut van masseren en blazen staakt de verpleegkundige zijn acties, schudt meewarig zijn hoofd en laat zijn blik naar de defibrillator gaan. 'Nog een keer, Snarly!'

'Het mens is dood', zegt Holmes gevoelloos. 'Niets aan te doen. Ik zet wel in het verslag dat jullie er alles aan deden. Gooi er een deken over en ontferm je over de blanke vrouw en niet de zwarte, begrepen?'

Snarly en zijn collega staren de idioot vol ongeloof aan. Met verende krachten hervatten ze de reanimatie en drie tellen later krijgt de vrouw een tweede stroomstoot toegediend. Haar lichaam reageert door met een gekromde rug schuddend omhoog te schokken, als een laatste stuip trekking op zoek naar leven.

Opnieuw volgt krachtige hartmassage, afgewisseld met beademing. Door de inspanningen zweet de verpleegkundige zich te pletter. Ragfijne druppels parelen op zijn gefronste voorhoofd.

Snarly staat erbij en kijkt ernaar. Machteloos. En wanhopig, want de vrouw lijkt overleden.

'Hou ermee op, beveel ik jullie!' Holmes staat nu wijdbeens en met gekruiste armen intimiderend in de smalle doorgang.

'No way, hoofdinspecteur,' zegt de verpleegkundige met luide stem en zonder op te kijken. Ook al is de kleurlinge nu meer dan drie minuten dood, toch blijft de man erin geloven en gaat hij door met zijn handelingen. 'Als het over het redden van mensenlevens gaat, dan heb ik het laatste woord. Altijd!' snauwt hij buiten adem.

Holmes opent zijn mond om iets terug te roepen, maar bedenkt zich en gaat weer zitten.

'Please', prevelt Snarly. 'Red haar.'

De ziekenbroeder lijkt wel een reanimatierobot. Hij blijft maar pompen. Blijft maar lucht in haar mond blazen. Dan stopt hij, slaat zijn ogen op en kijkt Snarly verslagen aan. 'Nog een laatste poging. Komaan, alles of niets!'

Holmes staart met een verwijtende blik naar hun acties, maar ze

negeren de bullebak. Zonder kostbare tijd te verliezen drukt Snarly met ingehouden adem nogmaals de defibrillatieknop in.

Schokkend wipt de borstkas op en slaat dan met gestrekte rug terug in de draagberrie.

Handenwringend, terwijl de moed Snarly in de schoenen zakt, laat hij zijn blik naar de horizontale streep van de hartmonitor gaan, twee, drie seconden lang. Ineens, net wanneer hij wil weggijken, kaatst er een lichtgroen bolletje uit... dat flikkerend op en neer begint te dansen op het donkere display.

‘Ze is terug!’ gilt de verpleegkundige uit. Hij plaatst zijn open hand op haar deinende borstkas en buigt voorover om haar mondholte vrij te houden.

Snarly slaakt een diepe zucht. Hij moet bijna huilen van blijdschap, maar slikt de krop in zijn keel weg. Bedeesd stapt hij op zijn nieuwe collega af en geeft hem een schouderklopje. Door de heisa is hij zijn naam vergeten. ‘Goed gedaan, man’, mompelt hij.

De verpleegkundige lacht Snarly vriendelijk toe. Met de rug van zijn vrije hand wrijft hij het zweet van zijn voorhoofd.

‘De spoedeisende hulp van St Thomas’ Hospital houdt zich al klaar’, roept Reed kort achteromkijkend. ‘Ik vlieg op fullspeed, mannen!’

Holmes haalt met veel misbaar zijn schouders op, draait vervolgens zijn hoofd weg en haalt zijn mobieltje tevoorschijn.

Terwijl de helikopter door de kille lucht scheert, doemt in de verte het silhouet van de Elizabeth Tower op. Ook de glinsterende Theems, die de stad als het ware doormidden klieft, is zichtbaar. Nog een halve minuut, schat Snarly, dan zal hij de Big Ben-klok ook echt kunnen lezen.

3

Om 10.16 uur daalt de politieheliikopter kaarsrecht tussen de hoge gebouwen van St Thomas' Hospital, om kort daarna te landen op het heliplatform naast de *Accident & Emergency*-unit.

Dertien minuten geleden hing de Eurocopter nog boven de binnenplaats van een boerderij in South Mimms. En nadat het CO-19-team een einde had gemaakt aan de gijzeling, vlogen ze de twee zwaargewonde vrouwen naar het centrum van Londen.

In allerijl worden de brancards met een blanke en een zwarte patiënte uitgekapt. Beide vrouwen zitten helemaal onder het bloed en dragen een doorzichtig zuurstofmasker over hun neus en mond. Een glimmende isolatiedeken bedekt hun lichaam, van hun voeten tot hun kin.

Kletterend rollen de draagberries over het natte asfalt, voortgeduwd door twee mannen in gevechtstenuue. Naast de zwarte vrouw, die er veruit het ergst aan toe is, loopt een derde man en hij beseft maar al te goed dat haar leven aan een zijden draadje hangt.

Terwijl de verpleegkundige een bloedzak boven het hoofd van de vrouw houdt, probeert hij zijn collega's Reed en Snarly bij te benen.

Bij de ingang zwaaien de dubbele klapdeuren automatisch open en stormen de brancards als parallel rijdende treinen de A&E-unit binnen. Iets verderop, in een brede gang, staan twee dokters en vier verpleegkundigen klaar om de gewonde vrouwen over te nemen en hen naar de operatiekamers te brengen.

Op de spoedeisende hulp worden de patiënten ieder op een smal ziekenhuisbed met wietjes gelegd.

Als Snarly en Reed elk hun brancard dichtklappen, stapt de CO-19-verpleegkundige op de linker spoedarts af, een kalende man in lichtgroene kleding en met een klembord onder de arm. Na een korte briefing aan dokter Myron splitst het urgentieteam zich op in twee groepen en worden de vrouwen de volgende afdeling binnengereden.

Nu de overdracht een feit is, keert het CO-19-team terug naar

het heliplatform. Zodra het materiaal is ingeladen, gaat Reed achter de stuurknuppel zitten en initieert hij de take-off.

In een razend tempo versnellen de rotors tot de lucht begint te trillen. Maar dan, net voordat de landings ski's loskomen van het asfalt, vallen de rotorbladen stil en schuift een man in burgerkleding de zijdeur open.

Houterig springt hoofdinspecteur Holmes uit de helikopter. Vastberaden en met een brede grijns op het gezicht loopt hij naar de A&E-unit.

Om zeven over elf verlaat de Londense taxi Deptford Station. Bij het eerste grote kruispunt stuurt de Indiase chauffeur naar links, Blackheath Road op. Nog zes minuten naar Orchard Drive, geeft de gps naast het dashboard aan.

Bij Shooters Hill Road slaat de Indiër een paar keer rechts af, rijdt dan stapvoets door het smalle straatje en stopt voor de oprit van nummer 17.

Omdat de klant, Sabrina Sillian, bij haar reservering had verzocht om tweemaal te claxonneren, doet hij dit. Korte tijd later, terwijl hij naast de openstaande kofferbak staat te wachten, kantelt de garagepoort open en dicht en komen er twee jongedames in donkerblauwe jeans zijn kant uit.

De zwartharige vrouw wandelt met haar dansende paardenstaart op hem af. 'Goedemorgen', groet ze. 'Ik ben Sabrina Sillian.'

De Indiër staart in haar grote, groenbruine ogen. 'Hallo, miss Sillian.'

'Zegt u maar Sabrina', glimlacht ze.

Sabrina's vriendin, een vrouw met koperkleurig haar, duwt de kofferbak dicht, alsof ze haast heeft.

Ze stappen in. Vanaf de achterbank, en met het rugzakje op haar schoot, spreekt Sabrina hem goedmoedig toe: 'Croydon, Blackhorse Lane, graag.'

'Zeker, miss', antwoordt hij.

'En na Croydon, Sabrina?' vraagt de andere vrouw.

'Dan volgt het tweede adres op ons lijstje.' Ze haalt een papiertje uit haar jas. 'Blackhorse Lane in London City. Daarna gaan we naar South Mimms en Hitchin.'

De taxichauffeur glimlacht, want zo te horen wordt het een lucratieve dag.

Na een lange, diepe zucht zegt de roodharige: ‘We moeten mijn tweelingzus Sara vinden, hè?’

Er is weinig of geen verkeer en de Indiër laat zijn blik afwisselend naar de achteruitkijkspiegel en naar de weg gaan.

‘Ja, lieverd’, knikt Sabrina, waarna ze met haar hand over de bil van haar vriendin wrijft.

Ineens weerklinkt luide muziek: ‘Miss U less, see U more’ van Faithless, herkent de taxichauffeur, die door zijn werk vele uren naar de radio luistert.

Sabrina haalt haar mobiel tevoorschijn. ‘Met Sabrina... Hé, Gordon! Wie, Patty? Ja, die zit naast me in de taxi... Wat? Hm. Nee toch! Het is niet waar! *Oh my God*. Waar? Oké, we komen er onmiddellijk aan.’

‘Wat is er aan de hand? Is het Sara?’ vraagt haar vriendin Patty met angstige ogen.

Sabrina knikt kort en ademt een paar keer diep in en uit. ‘Wilt u even stoppen, meneer? Alstublieft.’

‘Patty...’ begint Sabrina met trillende stem. Dan legt ze haar handen op de schouders van haar vriendin, die vol spanning zit te wachten. ‘Sara is terecht. De politie heeft haar vanmorgen kunnen bevrijden!’

Patty lijkt door de bliksem getroffen en kan geen woord uitbrengen. Vol ongeloof schudt ze haar hoofd. Daarna slaat ze haar handen voor haar gezicht. Dikke tranen wellen op, ook bij Sabrina.

‘Ja, Sara leeft, Patty *love*’, fluistert Sabrina. Snikkend vallen ze elkaar in de armen, secondelang, zonder dat er iets wordt gezegd.

Verbijsterd staart de Indiër naar zijn huilende passagiers, terwijl de meter maar blijft doortikken.

Uiteindelijk zegt Sabrina tussen haar tranen door: ‘Vergeet het vorige adres, meneer. Westminster, St Thomas’ Hospital. Zo snel mogelijk.’

Drie kilometer verderop, als ze voor een stoplicht stilstaan, checkt de Indiër de twee vrouwen op de achterbank. Met betraande ogen houden ze lachend elkaars hand vast. Het plaatje heeft iets